

ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

ДЪРЖАВЕНЪ ВѢСТНИКЪ

излиза

за се сега три пѣти въ седмицата: вторникъ, четвъртъкъ и сѣбота.

Годишна цѣна на »Държавенъ Вѣстникъ«

за а въ Княжеството е 16 лева, за по вънъ заедно съ пощенскитѣ разноси 30 лева.

ЗА ВСѢКАКВИ ПУБЛИКАЦИИ

се плаща

за 1 редъ въ стълбецъ отъ половинъ страница 30 стотинки.

Писма за абонаменти и публикации

и всичко, що се отнася до Държавенъ Вѣстникъ, се испраща до Администрацията му.

Год. VII.

СОФИЯ, вторникъ 5 февруарий 1885 год.

Брой 11.

ОФИЦИАЛЕНЪ ДѢЛЪ.

По Министерството на Финанситѣ.

Указъ

№ 17.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля
Князь на България

Прогласяваме:

II. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме и и утвърждаваме слѣдующий

ЗАКОНЪ

за господарскитѣ и чифликски земи.

Чл. 1. Господарски земи се наричатъ онѣзи, на на които населението е живѣло и ги е обработвало постоянно срещу единъ опредѣленъ данъкъ въ въ произведения или въ пари и въ друго нѣщо, и ги които господаритѣ (землевладѣлцитѣ) не сж имали прправо да даватъ подъ наемъ на други земледѣлци — разработвачи.

Тѣзи земи сж били распредѣлени помежду земледѣлцитѣ на бащина, ползуването отъ която се е предавало наслѣдственно отъ родители на чада.

Чл. 2. Чифликски земи се казватъ земитѣ, ко които населението е разработвало съ наемъ въ натуратура или въ пари, нъ на които стопанитѣ сж им имали право да ги даватъ подъ наемъ комуто исискатъ.

Такива мѣняеми разработвачи се наричатъ: испо полджии, момци и кесимджии.

Чл. 3. Както единитѣ, тѣи и другитѣ отъ тѣ тѣзи земи се владѣятъ отъ извѣстни землевладѣлци и се разработватъ отъ населението, което нѣ нѣма собствена земя или има твърдѣ малко.

Чл. 4. Всякой житель на господарска земя е собственикъ и притежатель на онѣзи земи, които е работилъ или работи, както и на ония, отъ които е ималъ право да се ползува, като негова бащина.

Чл. 5. Всякой житель, който е работилъ непреривно десетъ години до издаването на закона отъ 1880 год. едни и сжщи чифликски земи, става собственикъ на тѣзи земи.

Забѣлѣжка. Отъ работившитѣ единъ подиръ други една и сжщата земя, придобива право на тѣзи онова лице, което е работило най-сетнѣ, най-близо до послѣдната война.

Чл. 6. Жителитѣ, които сж работили въ сжщия чифликъ, нъ ту една, ту друга земя, и съ прекъсване презъ цѣли години, не се ползуватъ съ правата, които дава 5 членъ; ако сж разработвали обаче различни земи или земи въ разни чифлици, нъ на сжщия землевладѣлецъ, безъ прекъсване въ расстояние на 10 години, ако нѣматъ свол земя достаточна за поминѣба си, придобиватъ право на собственост на толкози земя, колкото е потрѣбно да се прехранватъ тѣхнитѣ семейства отъ чифлика, въ който сж се намѣрвали при издаването на закона, презъ 1880 год.

Чл. 7. За прехраната на едно семейство се признаватъ за нуждни: ниви отъ 8 до 15 дюлюма на душа (мжжеко, женско) и ливади отъ 2 до 6 дюлюма за семейство; нъ въ всекой случай общото количество земя да не надминава сто дюлюма.

Чл. 8. Ако момѣка или ортакчията е работилъ при землевладѣлецъ, който е самъ работилъ и работи на земята си и на когото земята, по размѣра си, не надминава 100 уврата, този момѣкъ не може да иска дѣлъ отъ земята на такъвъ чифликъ.

Чл. 9. Къщитѣ, въ които сж живѣли придобившитѣ право върху земята, оставатъ собственостъ на тѣзи лица, ако нѣматъ свои.

Чл. 10. Господарскитѣ и чифликскитѣ пащица и гори, съ които сж се ползували придобившитѣ право върху земята, като държавни имоти, сжщо тѣй преминаватъ върху населението за общо ползване на имѣющитѣ право.

Чл. 11. Една нарочито съставена коммисия за уреждане на господарскитѣ и чифликски земи, ще разгледа и опредѣли, както правата на населението върху разработванитѣ отъ него земи, тѣй и възнаграждението, което трѣбва да се заплати на землевладѣлцитѣ срещу задържаната земя.

Забѣлѣжка. Съставътъ на тази коммисия ще се опредѣли отъ Министерскій Сѣвѣтъ.

Чл. 12. Възнаграждение се дава за работнитѣ земи, ливадитѣ, горитѣ и пащицата — владѣяни съ редовни документи, каквито предвижда „законътъ за земитѣ и притуркитѣ му“; а за домоветѣ не се полага никакво възнаграждение.

Чл. 13. Възнаграждението за господарскитѣ земи, заедно съ горитѣ и пащицата се опредѣля по плащаний въ турско врѣме кесимъ, или почистия годишенъ доходъ отъ тѣзи земи, помноженъ на числото 7 или 8, споредъ качеството на мѣстата и необходимостта.

Ако кесима е въ натура, той се преобрѣща на пари по пазарнитѣ цѣни.

Чл. 14. Възнаграждението за чифликскитѣ земи се опредѣля по чистия годишенъ доходъ, помноженъ на числата 7 или 8, или пакъ по срѣдната цѣна на земята въ дюлюми; въ никой случай обаче това възнаграждение не може да надминава съ повече отъ 15% възнаграждението за господарскитѣ земи.

Чл. 15. Преди да се опредѣли възнаграждението за отстъпената земя, землевладѣлцитѣ и придобившитѣ право за получаване земя се поканватъ на спогодба, която, ако стане, се записва въ протокола и става задължителна и за двѣтѣ спогодивши се страни.

Чл. 16. Ако господарската или чифликската земя се е продала въ периода отъ войната до сега, или се е подарила нѣкому и така е преминала въ други рѣцѣ, на купувача или на получателя на земята падатъ сжщитѣ задължения спрямо имѣющето право население, каквито се налагатъ отъ настоящий законъ на първоначалнитѣ землевладѣлци.

Чл. 17. Произведенитѣ отъ коммисията, съгласно съ настоящий законъ, оцѣнения сж окончателни и не подлежатъ на никакво обтѣжване.

Чл. 18. Ако между имѣющето право население и землевладѣлцитѣ е станало нѣкакво спогождане върху земитѣ, които трѣбва да получи това население, коммисията нѣма право да разваля подобни спогодби.

Чл. 19. Опредѣленото отъ коммисията възнаграждение се плаща на землевладѣлцитѣ само тогава, когато тѣхнитѣ права върху земята се докажатъ по най-несъмнѣнъ начинъ.

Тая несъмнѣнностъ на владѣтелскитѣ си права землевладѣлцитѣ доказватъ предъ коммисията по начина, който е показанъ въ турскій законъ за земитѣ.

Чл. 20. Съмнителнитѣ документи и недоказанитѣ притѣзания на землевладѣлцитѣ се отпращатъ на разглеждане и рѣшение въ сждилищата.

Чл. 21. Земитѣ, върху които се предявватъ несъстоятелни притѣзания или фалшиви документи, оставатъ въ правителствено распорѣждане и се подѣлятъ между безземелното население срещу едно възнаграждение, съгласно членове 13 и 14 отъ настоящий законъ.

Чл. 22. Както за изслѣданията притѣжанята за владение на землевладѣлцитѣ, тѣй и за опредѣленото възнаграждение, коммисията съставя подробни протоколи, въ които се забѣлѣзва всичко що се касе до разгледванитѣ въпросъ и до заключенията на коммисията.

Забѣлѣжка. Въ протокола за изслѣданитѣ притѣжанята на землевладѣлцитѣ се забѣлѣжаватъ всичкитѣ условия и основания, които по закона даватъ право на тогава или оногава да владѣе или не извѣстни мѣста, а въ протокола за опредѣление възнаграждението за отстъпенитѣ на населението земи се забѣлѣзва, кои сж лицата, които сж добили право на господарски и чифликски земи, какъвъ и колко данъкъ или наемъ сж дѣвали, отъ кои земи имъ се отстъпва, по колко имъ е отстъпва, по колко трѣбва всѣки да плати, за колко се оцѣнила всичката отстъпена на населението земя и цѣ.

Чл. 23. Формални свидѣтелства или удостовѣрения за извършеното и опредѣленото се даватъ отъ коммисията, както на заинтересуваното население, тѣй и на землевладѣлца, ако той си е доказалъ владѣтелскитѣ права.

Чл. 24. Протоколитѣ на коммисията и издаденитѣ отъ неж удостовѣрениа служатъ за основ и рѣководство, както при исплащанитѣ на земитѣ тѣй и при измѣрванитѣ на послѣднитѣ.

Чл. 25. Измѣрванитѣ и распредѣляванитѣ на отстъпванитѣ на населението земи става отъ мѣстний общинскій сѣвѣтъ, въ присѣдствието на заинтересуванитѣ страни, които се призоваватъ за това отъ общината. Нѣ ако всичката земя на землевладѣлца е задържана въ полза на населението

размѣрванието и распредѣляванъето се извършва безъ бившия землевладѣлецъ.

Забѣлѣжка. Ако землевладѣлеца или негова замѣстникъ (пълномощникъ), слѣдъ като е билъ призованъ, не се яви, измѣрванъето и распредѣляванъето на отстъпнената земя не се спира.

Чл. 26. Оспорвания противъ размѣрванъето ставватъ предъ окръжната постоянна комисия, която разглежда въпроса и го рѣшава на основание на точните постановления на протокола отъ комисията.

Чл. 27. Предъ комисията за господарскитѣ и чифликскитѣ земи, или при нейното растуранъе предъ окръжната постоянна комисия се разгледватъ и рѣшаватъ и нерѣшенитѣ до сега въпроси за кесимъ или наемъ на земи за врѣмето отъ владазанъето на землевладѣлцитѣ въ владѣние до деня на оцѣненъето.

Тоя кесимъ, или наемъ, ще се опредѣля въ парри въ размѣръ отъ 6—10% върху възнагражденъето за земята и съразмѣрно съ количеството на разработваната въ тия години земя.

Забѣлѣжка. Рѣшенъята на окръжната постоянна комисия по предидущитѣ 26 и 27 членове сж окончателни и не подлежатъ на никакво обжалване.

Чл. 28. Слѣдъ като се опредѣли отстъпнената отъ чифлика на земледѣлцитѣ земя, останалата отъ него (чифлика) работна земя остана въ пълно расаспоряженъе на землевладѣлеца.

Чл. 29. Установенитѣ отъ комисията възнаграждения за устъпненитѣ на населенъето земи ще се исплатятъ отъ Княжеското Правителство изъ мѣстнитѣ ковчежничества и подъ наблюдението на самата комисия или, въ случай на нейното упраздаденъе, на окръжната постоянна комисия.

Това исплащанъе става отъ правителството въ видъ на заемъ, въ полза на населенъето.

Чл. 30. Ковчежничествата отпускатъ паритѣ на всѣчки землевладѣлецъ отдѣлно по удостовѣренъе отъ комисията. Въ туй удостовѣренъе се обозначава не само размѣра на възнагражденъето за ототстъпненитѣ земи, но и какво се е бройло по преди срѣсрещу това възнагражденъе, какво остава да се плаща, задържани ли сж владѣтелнитѣ документи и не лежи ли на земята дългъ на земледѣлческата и сиротската каси, или нѣкакъвъ залогъ.

Всичко това земледѣлцитѣ доказватъ предъ комисията съ формални свидѣтелства отъ надлѣжнитѣ учреждения.

Чл. 31. При получаванъе паритѣ си за отстъпненитѣ земи землевладѣлцитѣ предаватъ срещу расписка въ комисията или въ окръжната постоянна комисия всичитѣ документи по своитѣ

земи и расписка за получената сума съ обозначенъе защо сж платени паритѣ.

Въ расписката срещу документитѣ се обозначава, колко и какъвъ видъ земя или други имущества оставатъ на притѣжателя и че той е свободенъ да прави съ тѣхъ, както му се види за най-добръ.

Съ тая расписка той може да си извади по сетѣ владѣло или да продаде.

Чл. 32. За исплащанъе на тѣй даденитѣ на населенъето земи, въ распоряданъето на правителството се отпуца сума 800,000 лева, отъ остатъцитѣ на маналитѣ бюджети.

Чл. 33. При исплащанъето на земитѣ, взема се отъ всѣка група жители, за които земята се испукува, задължително писмо, въ което се удостовѣрява, че тѣ, еди-кои жители поименно, сж получили отъ държавното ковчежничество въ еди-кое мѣсто, толкози и таквизи пари за исплащанъе на земитѣ си въ еди-кое мѣсто и че се задължаватъ да ги исплатятъ на правителството въ растоанъе на 10 години заедно съ лихвитѣ имъ по 6%.

Чл. 34. Който отъ получившитѣ по този начинъ земя не си исплати дълга на правителството до края на опредѣлений въ предидущий членъ срокъ, той загубва правото си върху земята и правителството може да му отнеме всичката или частъ отъ нея, ако намѣри това за нужно и да ѝ предаде на други обработвачъ.

Чл. 35. Получившия, на основание настоящий законъ, земя, щомъ ѝ исплати напълно, става пълнъ нейнъ собственикъ.

Чл. 36. Съ оцѣненъето на земята престава всѣко задълженъе на жителитѣ обработвачи къмъ досегашнитѣ землевладѣлци.

Чл. 37. Получившитѣ, съгласно настоящия законъ, земя, не могатъ да ѝ отчуждаватъ (препродаватъ) до като не сж ѝ исплатили напълно, безъ съгласието на правителството.

Чл. 38. Подробни инструкции и правилници за приспособленъето на настоящия законъ ще се издадътъ отъ Министерството на Финанситѣ.

Чл. 39. Съ настоящий законъ се отмѣнява закона отъ 10 декември 1880 год. за подобренъето състоянието на земледѣлческото население по господарскитѣ и чифликскитѣ земи, а тѣ сжщо и закона отъ 1883 година.

Горний законъ се вотира и прие въ настоящата форма отъ IV Обикновенно Нар. Събрание, въ засѣданъето му на 19 януарий 1885 год.

II. Заповѣдваме, щото тоя законъ да се облѣче съ Държавний Печатъ, да се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствиe.

III. Исполнението на тоя указъ възлагаме на Нашия Министръ на Финанситѣ.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 28 януарий 1885 година.

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Финанситѣ, Каравеловъ.

На първообразното приложенъ Държавний Печатъ, регистрирано на 30 януарий 1885 година подъ No. 47.

Подписалъ: Министръ на Правосъдието и пазителъ на Държавний Печатъ В. Радославовъ.

Докладъ до Негово Височество.

№ 1314.

Господарю!

Честъ имамъ най-покорно да моля Ваше Височество, на основание ст. 45 отъ Конституцията, да благоволите да утвърдите приетий отъ IV Обикновенно Народно Събрание, въ заседанието му на 19 януарий тек. 1885 год. „законъ за господарскитѣ и чифликски земи“ като подпишете тукъ предложенитѣ указъ.

Съмъ, Господарю на Ваше Височество най-покоренъ служителъ и вѣренъ подданикъ.

София, 23 януарий 1885 год.

Министръ на Финанситѣ: Каравеловъ.

Указъ

№ 11.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля

Князь на България

Прогласяваме:

I. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме и утвърждаваме слѣдующий

ЗАКОНЪ

за опредѣление държавнитѣ земи пасища (совати).

Чл. 1. За привожданието въ извѣстность и опредѣлене пространството и границитѣ на държавнитѣ пасища (совати) и други изорани и оцѣлѣли земи, назначава се въ всево окръжие по распоредание на Финансовото Министерство по една компетентна коммисия, състояща отъ миро-

вий съдия, околийский началникъ, финансовъ секретаръ и двама членове отъ окръжний съвѣтъ подъ предсѣдателството на мировий съдия.

Чл. 2. Въпроси за поднадание на нѣкоя земя подъ категорията на държавнитѣ, коммисията рѣшава възъ основание на показанията на свидѣтели вѣщи хора.

Чл. 3. Рѣшенята си коммисията прави на мѣстото, слѣдъ като разгледа въпросната земя въ присѣтствието на вѣщитѣ хора, а съображенията си и събранитѣ свѣдѣния за тия рѣшения излага въ протоколъ, който трѣбва да бѣде представенъ въ Министерството.

Чл. 4. Слѣдъ като изложено въ протоколитѣ рѣшение бѣде утвърдено отъ Министерството на Финанситѣ, рѣшението влиза въ законна сила и се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Чл. 5. Ако на нѣкои села меритѣ или работнитѣ земи би се оказали недостатъчни за поминъкътъ на жителитѣ имъ, на такива села могатъ да се отстъпватъ части отъ съпредѣлнитѣ държавни земи само съ разрѣшение на Народното Събрание, по ходатайството на Финан. Министерство.

Чл. 6. Ако нѣкои частни лица или цѣли общини би претендирали, че частъ отъ тѣхнитѣ земи сѣ влезли по рѣшенята на коммисията въ съставтъ на съпредѣлнитѣ държавни земи, такива лица или общини могатъ да получатъ спорната земя обратно само слѣдъ съдебно рѣшение; нѣ тѣ сѣ длъжни за това да предявятъ искъ най-късно 6 мѣсеци слѣдъ обнародванието на това рѣшение въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Горний законъ се вотира и прие въ настоящата форма отъ IV Обикновенно Народно Събрание, въ заседанието му отъ 15 януарий 1885 г.

II. Заповѣдваме, да се облече тоя законъ съ Държавний Печатъ, да се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствиe.

III. Исполнението на тоя указъ възлагаме на Нашия Министръ на Финанситѣ.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 19 януарий 1885 година.

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Финанситѣ: Каравеловъ.

На първообразното приложенъ Държавний Печатъ, регистрирано на 24 януарий 1885 година подъ No. 43.

Подписалъ: Пазителъ на Държавний Печатъ, Министръ на Правосъдието: В. Радославовъ.

Докладъ до Негово Височество

№ 1104.

Господарю!

Имамъ честь най-покорно да моля Ваше Височество да благоволите да утвърдите приложениятъ тукъ „законъ за опредѣление държавнитъ земи и пасебища (совати)“, приетъ отъ IV-то обикновено Народно Събрание въ засѣданието му на 15 януарий текущата година.

(Съмъ, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ служителъ и вѣренъ подданикъ.

(София, 17 януарий 1885 год.

Министръ на Финанситъ: Каравеловъ.

Указъ

№ 18.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милостъ и народната воля

Князь на България

Прогласяваме:

I. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме и утвърждаваме слѣдующий

ЗАКОНЪ

за изгубения добитъкъ (юва).

Чл. 1. Добитъкъ, като: конь, волъ, крава, биволъ и пр., който се намѣри или улови въ земята на нѣкоя община, село или градъ безъ да се знае притѣжателъ му, се предава на кмета на общината селска или градска, гдѣто е намѣренъ добитъкъ.

Чл. 2. Слѣдъ приемането на добитъкъ кметътъ незабавно извѣстява за него по всичкитъ сесели на своята община и по околнитъ общини, и въ разстояние на 20 дни, ако не се яви притѣжателъ му, препраща добитъкъ на околийския началникъ; ако ли се яви и удостовѣри, че е ненеговъ, предава му се подъ расписка.

Чл. 3. Околийския началникъ записва испратения нему добитъкъ въ нарочно приготвена за това книга, предава го на общинската черда за пазение и паша и извѣстява чрезъ обявления въ всичкитъ общини на околията си и въ съединитъ околийски управления, като напечатва обявлението въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Чл. 4. Въ разстояние на 41 день отъ деня на обявлението въ „Държавенъ Вѣстникъ“, ако не се яви притѣжателъ, добитъкъ се продава на публиченъ търгъ по установения редъ, и слѣдъ като се издадатъ разноснитъ за прехранването му,

останалата сума се внесе въ ковчежничеството за пазение.

Чл. 5. Ако притѣжателъ на добитъкъ се яви преди истичанието на означения въ чл. 4 срокъ, той, като докаже предъ общинското управление, гдѣто се пази добитъкътъ, че е неговъ и заплати разноснитъ, които сж послѣдвали за храна на добитъкъ и за обявленията, помѣстени въ „Държавенъ Вѣстникъ“, взема си го подъ расписка.

Чл. 6. Полученитъ слѣдъ продажбата на добитъкъ пари, и внесени въ ковчежничеството за пазение съгласно чл. 4, могатъ да се възврънатъ на стопанина на добитъкъ до истичанието на два мѣсеца отъ деня на продажбата, слѣдъ което врѣме тия пари се записватъ като доходъ на съкровището.

Горний законъ се вотира и прие въ настоящата форма отъ IV обикновено Народно Събрание въ засѣданието му на 21 януарий 1885 год.

II. Заповѣдваме да се облече тоя законъ съ Държавний Печатъ, да се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствието.

III. Исполнението на настоящий указъ възлагаемъ на Нашиятъ Министръ на Финанситъ.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 27 януарий 1885 година.

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Финанситъ Каравеловъ.

На първообразното приложенъ Държавний Печатъ, регистрирано на 29 януарий 1885 година подъ No. 46.

Подписалъ: Пазителъ на Държавний Печатъ, Министръ на Правосъдието: В. Радославовъ.

Докладъ до Негово Височество

№ 1376.

Господарю!

Съгласно съ чл. 45 отъ Конституцията, честь имамъ най-покорно да моля Ваше Височество да благоволите и утвърдите, приетиятъ отъ Народното Събрание, въ засѣданието му отъ 21-й януарий тая година „законъ за изгубения добитъкъ (юва)“, състоящъ отъ 6 члена, и да подпишете тукъ приложениятъ указъ.

Съмъ, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ служителъ и вѣренъ подданикъ.

София, 24 януарий 1885 год.

Министръ на Финанситъ: Каравеловъ.

Указъ

№ 19.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля
Князь на България

Прогласяваме;

I. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме
и утвърдяваме слѣдующий

ЗАКОНЪ

за учреждението на Българската Народна Банка.

Чл. 1. Подъ название Българска Народна Банка основава се едно държавно кредитно учреждение, което има сѣдалището си въ Столицата на Българското Княжество и отваря клонове, съ съгласието на Княжеското правителство, въ които градове счете за нужно.

Чл. 2. Основний капиталъ на Банката е 10,000,000 лева въ злато. Той се внася отъ Държавата и съставлява собственостъ на Банката. Той въ никой случай не бива да се намали. Ако запасний капиталъ въ нѣкой случай се яви недостатъченъ да покрие загубитѣ отъ операциитѣ, то първоначалното количество на основний капиталъ ще се допълни отъ държавното съкровище.

Чл. 3. Една третя часть отъ чиститѣ годишни печалби на Банката се задържа за съставлението единъ запасенъ капиталъ, цѣлтъ на който е да допълни загубитѣ отъ операциитѣ, та да държи основнийтъ капиталъ въ първоначалнийтъ му размѣръ.

Задържанieto на третята часть отъ печалбитѣ за образуване запасенъ капиталъ ще престане щомъ като тоя капиталъ достигне до размѣръ на една третя часть отъ основний капиталъ, и въ такъвъ случай всичкитѣ печалби се внасятъ въ държавното съкровище.

И въ единийтъ и въ другийтъ случай 3% отъ чиститѣ годишни печалби се задържатъ за възнаграждение на чиновницитѣ при Банката.

Чл. 4. Българската Народна Банка има исключителната привилегия да издава банкноти, които ще се приематъ за платежи въ ковчезничествата на държавата и въ всичкитѣ правителствени учреждения.

Банката е длъжна да пази постоянно въ касата си златна монета за едно количество равно съ третята часть отъ стойността на издаденитѣ банкноти.

Банкнотитѣ ще се заплащатъ веднага на предявителя, въ злато, както въ централното сѣдалище, тъй също и въ клоноветѣ на Банката. Въ послѣднийтъ случай плащанието може да се отложи до пристиганието на нужднитѣ фондове въ клоната.

Чл. 5. Операциитѣ на Българската Народна Банка сж слѣдующитѣ:

1) приемане пари въ текуща смѣтка, съ лихва и безъ лихва;

2) приемане влогове лихвенни и безлихвенни, срочни и безсрочни;

3) приемане съ лихва сѣдебни и други прателствени влогове, както и капиталитѣ на снес-товнитѣ каси;

4) даване на заемъ пари въ границитѣ, които ще се опредѣлятъ въ устава, подъ залогъ на недвижими имоти срещу записи, подписани отъ заложителитѣ (соловексели) съ срокъ не по-дълъгъ отъ година;

5) даване на заемъ пари, най-много за шесть мѣсеци, и отваряние на текущи смѣтки, подъ залогъ на: 1) стоки; 2) лихвоносни ефекти, цѣнни книги, коносменти и товарителни, и 3) скъпоцѣнни метали, въ ключе или въ пари и други скъпоцѣнни вещи;

6) сконтиране полици, записи и др. срочни обвѣзателства снабдени най-малко съ два подписа, и до платежа на които остана повече отъ 3 мѣсеца;

Забѣлѣжка. Банката може да сконтира полици и съ двѣ джира (подписи), т. е. снабдени съ подписътъ на единъ издатель и единъ притѣжател (трасантъ и акцентантъ), когато тия подписи или поне единътъ отъ тѣхъ е подписъ на една позната солидна търговска фирма; сконтовий комитетъ, обаче, може да не одобри сконтиранието на подобни полици и на такива, които сж снабдени даже и съ повече отъ двѣ джира (подписа), ако между тѣхъ нѣма нито едно солидно.

7) отваряние текущи смѣтки въ размѣръ не повече отъ 50,000 лева на търговци и промишленници само срещу записъ съ гаранция на поне два други подписа, принадлежащи на състоятелни търговци и промишленници;

8) сконтиране бонове на държавното съкровище и даване въ заемъ пари на държавата срещу тия бонове, за едно количество, което ще се опредѣли отъ устава;

9) даване на заемъ пари срещу залогъ на окръжията, общинитѣ и земледѣлческитѣ каси по начина и границитѣ, които ще се опредѣлятъ въ устава;

10) събиране (инкасиране) мѣстни и чужде-

странны полици и препрращание пари въ други мѣста на Княжеството или вънъ отъ границитѣ муму, срещу комиссиона;

11) отваряние, срещу комиссиона, подиски нава разни държавни или общественни заеми;

12) купуване и предаване за своя смѣтка и и по порчка скъпоцѣнни метали въ ключе или папарл, както и полици, мѣстни и чуждестранни;

13) купуване и продаване по порчка и за чучужда само смѣтка, на разни лихвоносни ефекти;

14) приемание за пазение, срещу опредѣлена кокомиссиона на веѣкакъв видъ акции, цѣнности и и други залози, дадени отъ правителството или частни лица.

При това, ако правителството ѝ възложи, Банката е длъжна да приема и пази въ кассата си и и въ касситѣ на кловетѣ си, безъ възнаграждение, суммитѣ, които се внасятъ отъ държавнитѣ доходи, а тѣй сѣщо да заплаща безплатно правителственитѣ парични искания до пълното исчерпване на внесенитѣ държавни сумми.

За улеснение на обръщанията си, Банката може да издава намѣсто пари, мандати и чекове.

Чл. 6. На Българската Народна Банка може да се дозволи отъ правителството да купи български държавни фондове за една сумма, която не може да бѣде по-гольма отъ цѣлата сумма на основниятъ ѝ капиталъ.

Чл. 7. На Българската Народна Банка строго се запретяватъ операциитѣ непредвидени въ настоящий законъ, а особенно игрането на борсата.

Тя не може да дава на заемъ пари срещу индустриални акции, нито да взема участие прямо или косвено въ индустриални или търговеки предприятия.

Тя не може да купи други недвижими имоти, освѣнъ необходимитѣ за нея и кловетѣ ѝ помѣщения.

Чл. 8. Заемитѣ подъ залогъ на недвижими имоти се правятъ само срещу първа ипотека, сирѣчь, срещу залогъ на имоти, които не сѣ заложени другиму.

Количеството на заема не може да надминува половина отъ продавателната цѣна на заложенный недвижимъ имотъ.

Чл. 9. Подлежащитѣ на загивание недвижими имоти и стоки, които се даватъ подъ залогъ на банката, трѣбва да бѣдѣтъ застраховани съ разности на заемоприемателя.

Чл. 10. Стокитѣ, които се даватъ подъ залогъ на Банката, не трѣбва да сѣ такива, които подлежатъ на бърза развала.

Количеството на заема не трѣбва да надминува двѣ — трети отъ стойността на заложенитѣ стоки.

Чл. 11. Управлението на Банката опредѣлява съ одобрението на Министерството на Финанситѣ, кои лихвоносни ефекти могатъ да се приематъ като залогъ срещу заеми отъ Банката.

Количеството на заема не трѣбва да надминува четири — пети отъ дневната цѣна на заложенитѣ лихвоносни ефекти.

Чл. 12. Размѣритѣ на лихвитѣ, които плаща Банката за вложенитѣ въ нея пари и които взема отъ направенитѣ отъ нея заема, както и размѣртѣ на сконтото ѝ, се опредѣлятъ отъ управителний съвѣтъ, одобряватъ се отъ Министерството на Финанситѣ и се обнародватъ въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Чл. 13. Управлението на Българската Народна Банка и на всичкитѣ нейни операции се въвѣрва на управителя на Банката, който се назначава отъ Князя, по представление отъ Министра на Финанситѣ.

Той (управителя) има за съвѣтници четирма администратори или началници на отдѣлитѣ, назначени отъ Князя по представление отъ Министра на Финанситѣ. Управителя на Банката и администраторитѣ не могатъ да бѣдѣтъ уволнени отъ служба безъ предварителното рѣшение на Народното Събрание. Тѣ (управителя и четирмата администратори) сѣставляватъ управителния съвѣтъ на Банката, длъжноститѣ и правата на които ще се опредѣлятъ въ устава на Банката. Въ засѣданието на управителния съвѣтъ зиматъ участие по редъ и двама членове отъ сконтотвия комитетъ, който е при централното сѣдалище на Банката.

Чл. 14. Управлението на кловетѣ на Банката въ другитѣ градове на Княжеството се дава на особни директори, които Князьтъ назначава по представление отъ Министра на Финанситѣ съ съгласното мнѣние на управителния съвѣтъ на Банката.

Чл. 15. Началницитѣ на отдѣлитѣ въ кловетѣ на Банката се назначаватъ отъ Князя по представление отъ Министра на Финанситѣ съ съгласното мнѣние на управителния съвѣтъ.

Всичкитѣ останжли чиновници се назначаватъ отъ управителя на Банката съ съгласното мнѣние на управителния съвѣтъ.

Чл. 16. При централното сѣдалище на Банката и при всякой нейнъ клонъ се нарежда по единъ сконтотвий комитетъ, който сѣстои отъ управителя или директора и отъ по шесть изборни члена, които градекий и окръжний съвѣти на тоя градъ гдѣто се намира сѣдалището или клонътъ, въ сѣединено засѣдание избиратъ въ двойно число

кандидати по за една година изъ между лица отъ търговско или промишлено съсловие.

Изборнитѣ членове на скотовитѣ комитети се потвърждаватъ отъ Министра на Финанситѣ отъ какъ се вземе мнѣнието на управителния съвѣтъ на банката. Тѣ получаватъ по едно възнаграждение на засѣдание, което възнаграждение ще се опредѣли въ устава.

Чл. 17. Въ центра на всяка околия, която би пожелала, ще има по една коммисия за оцѣнение на недвижими имоти, състояща отъ корреспондента на банката, отъ каспера на земледѣлческата каса и отъ трима членове, избрани отъ мѣстния градски съвѣтъ.

До тая оцѣнителна коммисия банката ще се отирава и за свѣдѣния върху кредитоспособността на частнитѣ лица отъ нея околия, които биха се обърнали къмъ банката за да искатъ заемъ или сконтиране полици.

Чл. 18. Правителството има право да надзирава и провѣрва всичкитѣ операции на банката, както и да наблюдава за точното пазение и изпълнение на законитѣ и уставитѣ. Въ случай на нужда датира изпълнението на операциятѣ, които намира за противни на законитѣ и уставитѣ.

Чл. 19. Операционната година на Българската Народна Банка се брои отъ 1 януарий до 31 декемврий.

Годишна смѣтка за операциятѣ на банката се представя на Министра на Финанситѣ не по-късно отъ първата половина на февруарий отъ слѣдующата година.

Освѣтъ тая годишна смѣтка банката праща на Министерството на Финанситѣ всяка недѣля своятъ балансъ и го обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

Чл. 20. Уставътъ на Българската Народна Банка ще се изработи на основа на тоя законъ отъ управлението ѝ и отъ какъ се одобри отъ Министерството на Финанситѣ, ще се утвърди чрезъ указъ.

Чл. 21. Числото на служащитѣ при централното управление и въ клоноветѣ на банката, както и количеството на годишната имъ заплата, се опредѣлятъ по приложения въ края на тоя законъ щатъ, който ще изработи Министерството на Финанситѣ и ще се одобри отъ Народното Събрание въ близката сессия.

Чл. 22. Единъ специаленъ законъ ще опредѣли ако е нужно привилегиитѣ, които се даватъ на банката отъ относително процедурата за уздравлението и събирането на заемитѣ, направени отъ нея.

Чл. 23. Унищожаватъ се уставитѣ на Българската Народна Банка отъ 25 януарий 183779 г. и 11 февруарий 1883 г.

Както активитѣ тѣй и пасивитѣ на настоящата Българска Народна Банка минуватъ на новоу-учреждаемата банка, съ исключение на направенитѣ по заповѣдъ на правителството заеми, въ които не могатъ да се подведатъ подъ операциятѣ изброени въ чл. 5 отъ настоящий законъ и въ които остана за смѣтка на правителството.

Чл. 24 Настоящия законъ ще влѣзе въ дѣйстви-ствие вътрѣ въ шесть мѣсеца отъ деня на обнародванието си, до който срокъ правителството е длъжно да внесе въ банката три — пети отъ основниятъ ѝ капиталъ.

Горний законъ се вотира и прие въ настоящата форма отъ IV Обикновенно Народно Събрание на въ засѣданието му отъ 18 януарий 1885 год.

II. Заповѣдаме, щото тоя законъ да се облича съ Държавний Печатъ, обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйстви-е.

III. Исполнението на тоя указъ възлагаемъ на Наштъ Министръ на Финанситѣ.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 27 януарий 1885 година.

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Финанситѣ Каравеловъ.

На първообразното приложенъ Държавний Печатъ, регистрирано на 31 януарий 1885 год. подъ № 51.

Подписалъ: Пазителъ на Държавний Печатъ и Министръ на Правосъдието В. Радославовъ.

Докладъ ло Негово Височество.

№ 1492.

Господарю!

Честъ имамъ най-покорно да помоля Ваше Височество, на основание чл. 45 отъ Конституцията, да утвърдите приетий отъ VI Обикновенно Народно Събрание въ засѣданието му отъ 18 януарий „законъ за учреждението на Българската Народна Банка“ и да подпишете приложеный тукъ указъ.

Смь, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ служителъ и вѣренъ подданикъ.

София, 25 януарий 1885 г.

Министръ на Финанситѣ: Каравеловъ.

Указъ

№ 21.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля
Князь на България

Прогласяваме:

III. Народното Събрание прие, Ние утвърдихме и утвърждаваме слѣдующий

ЗАКОНЪ

за съсвърхемѣтенъ кредитъ отъ 72,970 лева и 22 стотинки.

Чл. 1. Разрѣшава се съсвърхемѣтенъ кредитъ отъ седемдесетъ двѣ хиляди деветстотинъ и седемдесетъ лева и 22 стотинки за покриване разнокитѣ на Държавната Печатница презъ 1884 година.

Чл. 2. Поменѣтата сума да се внесе въ бюджета за истекъщата 1884 година.

III. Заповѣдваме, щото тоя законъ да се облѣче съ Държавний Печатъ, обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствиe.

III. Исполнението на тоя указъ възлагаме на Нашътътъ Министръ на Финанситѣ.

III. Издаденъ въ Нашата Столица София на 28 януарий 1885 година.

III. На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписаль:

Министръ на Финанситѣ Каравеловъ.

III. На първообразното приложенъ Държавний Печатътъ, регистрирано на 31 януарий 1885 година поддъ № 52.

III. Подписаль: Пазитель на Държавний Печатъ и Министръ на Правосъдието: В. Радославовъ.

Доложладъ до Негово Височество

№ 1475.

Господарю!

III. Честъ имамъ най-покорно да помолѣ Ваше Височество, на основание чл. 45 отъ Конституцията, да а (благоволите и утвърдите приетий отъ IV Обикновенинно Народно Събрание, въ засѣданието му отъ 2222 януарий т. г. „законъ за съсвърхемѣтенъ кредититѣ отъ 72,970 лева и 22 стотинки“ и да подпишете приложений тукъ указъ.

(Съмъ, Господарю, на Ваше Височество най-поуюкоренъ служителъ и вѣренъ подданикъ.

(София, 26 януарий 1885 год.

Министръ на Финанситѣ: Каравеловъ.

Указъ

№ 22.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля
Князь на България

I. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме и утвърждаваме слѣдующий

ЗАКОНЪ

за намаляванието курса на сребреннитѣ рубли и демонитизирванието имъ.

Чл. 1. Да се намали отъ 1 май 1885 год. курса на сребърнитѣ рубли въ слѣдующий размѣръ:
а) за монетитѣ съ надписъ „рубль“ на 3 лева и 40 стотинки;

б) за рублитѣ съ разни надписи на 3 лева и 30 стотинки.

Чл. 2. Слѣдъ насичанието и пристиганието въ Княжеството половината отъ новитѣ 5-то-левови монети (закона отъ 12 декемврий 1884 г.), да се демонитизиратъ сребърнитѣ рубли. Деньтъ отъ когато ще престанѣтъ да се приематъ рублитѣ, ще се опредѣли съ Княжески указъ, публикуванъ два мѣсеци по-рано.

Презъ тѣзи два мѣсеци държавнитѣ ковчежничества ще приематъ рублитѣ по 3 лева и 40 ст. и по 3 лева и 30 стотинки.

II. Заповѣдваме, щото тоя законъ да се облече съ Държавний Печатъ, да се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствиe.

III. Исполнението на тоя указъ възлагаме на Нашътътъ Министръ на Финанситѣ.

III. Издаденъ въ Нашата Столица София на 28 януарий 1885 година.

III. На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписаль:

Министръ на Финанситѣ: Каравеловъ.

III. На първообразното приложенъ Държавний Печатъ, регистрирано на 31 януарий 1885 година подъ No. 53.

III. Подписаль: Пазитель на Държавний Печатъ, Министръ на Правосъдието:

В. Радославовъ.

Докладъ до Негово Височество

№ 1476.

Господарю!

Честъ имамъ най-покорно да помоля Ваше Височество, на основание чл. 45 отъ Конституцията, да благоволите и утвърдите приетий отъ IV-то обикновено Народно Събрание, въ заседанието му отъ 21 януарий т. г. „законъ за намаляването курса на сребърнитъ рубли и демонстизирването имъ“, и да подпишете приложенъ тукъ указъ.

Съмъ, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ служителъ и вѣренъ подданикъ.

София, 26 януарий 1885 год.

Министръ на Финанситъ: Каравеловъ.

По Министерството на Правосъдието.

Указъ

№ 12.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и пародната воля

Князь на България

Прогласяваме:

I. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме и утвърдяваме слѣдующий

ЗАКОНЪ

за изменение на чл. 98 отъ съдоустройството и допълнение на послѣдното съ отдѣлъ за съдебний языкъ.

Чл. 98. На длъжностъ по съдебното вѣдомство могатъ да бѣдѣтъ назначени само български подданици, които владѣйтъ българский языкъ. Иностранци могатъ да се назначаватъ само съ одобрението на Народното Събрание.

РАЗДѢЛЪ 10.

За съдебний языкъ.

Чл. 160. Съдебний языкъ е Българския.

Чл. 161. Ако спорящитъ страни не владѣйтъ българския языкъ, привиква се преводакъ на смѣтка на странитъ. Съставяние особенъ протоколъ на чужди языкъ не се позволява, но съдътъ може да позволява вмѣстанието на нѣкои фрази или думи, исказани отъ странитъ и имѣющи особно силно значение за самото дѣло.

Безъ преводакъ може да се говори на чуждъ языкъ само когато, както всиचितъ съдии, тѣй и странитъ, владѣйтъ чуждия языкъ.

Чл. 162. Лицата, които не знайтъ българский языкъ, полагатъ клетва на оня языкъ, който тѣ владѣйтъ.

Чл. 163. Преводацитъ могатъ да бѣдѣтъ отвеждани на същитъ основания, на които и свидѣлитъ и вѣщитъ людье.

Горний законъ се вотира въ настоящата форма и прие отъ IV Обикновено Народно Събрание въ заседанието му отъ 26 януарий 1885 г.

II. Заповѣдаме, щото този законъ да се облѣче съ Държавний Печатъ, да се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствиe.

III. Исполнението на тоя указъ възлагаме на Нашия Министръ на Правосъдието.

Издаенъ въ Нашата Столица София на 29 януарий 1885 година.

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписаль:

Министръ на Правосъдието В. Радославовъ.

На първообразното приложенъ Държавний Печатъ, регистрирано на 30 януарий 1885 година подъ No. 48.

Подписаль: Пазитель на Държавний Печатъ и Министръ на Правосъдието:

В. Радославовъ.

Докладъ до Негово Височество.

№ 16.

Господарю!

На основание чл. 45 отъ Конституцията имамъ честь най-покорно да моля Ваше Височество да да благоволите да утвърдите приетий отъ Народното Събрание въ заседанието му отъ 26 януарий 1885 г. „законъ за изменение на чл. 98 отъ съдоустройството и допълнение на послѣдното съ отдѣлъ за съдебний языкъ“ и да подпишете приложенъ тукъ указъ.

Съмъ, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ служителъ и вѣренъ подданикъ.

София, 29 януарий 1885 г.

Министръ на Правосъдието:

В. Радославовъ.

Указъ

№ 5.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля
Князь на България

Прогласяваме:

I. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме и утвърждаваме слѣдующий

ПРЕДЛОЖЕНИЕ

за отмѣняване туренитѣ чрезъ Височайший указъ № 563 отъ 27 юлий 1883 година въ дѣйствиє статии отъ закона за сѣдоустройството отъ 5-й февруарий сѣщата година.

Туренитѣ чрезъ Височайший указъ № 563 отъ 27 юлий 1883 год. въ дѣйствиє статии отъ закона за сѣдоустройството отъ 5 февруарий сѣщата година, а именно статитѣ: 6, 39, 51, 86, 97, 998, 105, 123, 162, 163, 171, 173, 174, 175, 1176, 177, 178, 179 и 180 отъ него да се отмѣнятъ напълно и да нѣматъ сила на законъ, а вмѣсто тѣхъ да останѣтъ въ сила ония членове отъ закона за устройството на сѣдилищата отъ 22-й май 1880 год. които биха отмѣнени отъ помѣенжитѣ статии чрезъ Височайший указъ № 563 отъ 27 юлий 1883 год.

Горнето предложение се вотира и прие въ настоящата форма отъ IV Обикновенно Народно Събрание, въ засѣданието му отъ 12 януарий 1885 година.

II. Зповѣдваме, щото това предложение да се обблѣче съ Държавна Печать, да се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствиє.

III. Исполненieto на тоя указъ възлагаме на Нашия Министръ на Правосѣдието.

Издаенъ въ Нашата Столица София на 23 януарий 1885 година

На първообразното съ собствената рѣка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ

Приподписаль:

Министръ на Правосѣдието:

В. Радославовъ.

На първообразното приложенъ Държавний Печчатъ, регистрирано на 23 януарий 1885 година подъ № 40.

Подписаль: Пазитель на Държавний Печать и Министръ на Правосѣдието В. Радославовъ.

Докладъ до Негово Височество

№ 9.

Господарю!

Най-покорно моля Ваше Височество, на основание членъ 45 отъ Конституцията, да благоволите да утвърдите приетото отъ IV Обикновенно Народно Събрание, въ засѣданието му отъ 12 текущий мѣсець януарий „предложение за отмѣняване туренитѣ чрезъ Височайший указъ № 563 отъ 27 юлий 1883 година въ дѣйствиє статии отъ закона за сѣдоустройството отъ 5 февруарий сѣщата година“ и да подпишете предложений тукъ указъ.

Съмъ, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ служителъ и вѣренъ подданикъ.

София, 17 януарий 1885 година.

Министръ на Правосѣдието: В. Радославовъ.

Указъ

№ 13.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля
Князь на България

Прогласяваме:

I. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме и утвърждаваме слѣдующето

ЗАКОНЪ

за отмѣняванието ст. ст. 1008, 1017 и 1019 отъ Врѣменнитѣ Сѣдебни Правила.

Статия I. За всѣка призовка, която окръжнитѣ и апелативнитѣ сѣдове испращатъ на сѣдящитѣ се страни, както и на свидѣлитѣ, по граждански дѣла, взематъ по единъ левъ.

Статия II. Призовкитѣ, за които се споменува въ предидущата статия се испращатъ, отъ окръжнитѣ и апелативнитѣ сѣдове чрезъ разсилнитѣ при тѣхъ до самитѣ заинтересовани страни и свидѣлитѣ, когато тѣ живѣятъ въ сѣщия градъ гдѣто е сѣдѣтъ, а когато тѣ живѣятъ далечъ отъ тоя градъ, чрезъ надлежний окръженъ управитель или околийский началникъ.

Статия III. Всѣкитѣ сѣдебни и канцеларски разноски и мита, както и беритѣ по производството на дѣлата се взематъ предварително отъ ищеца или отъ апелатора, когато дѣлото се испраща въ апелативний сѣдъ, и се исплащатъ въ сребро, ако суммата не надминува двадесетъ и

петъ лева, а когато тя е по голѣма въ злато по официалний курсъ.

Статия IV. Отмѣняватъ се освѣнъ ст. 1008 и ст. ст. 1017 и 1018 отъ Вр. Сѣд. Правила.

Горний законъ се вотира въ настоящата форма и прие отъ IV Обикновенно Народно Събрание въ засѣданието му отъ 26 януарий 1885 год.

II. Заповѣдваме щото този законъ да се облѣче въ Държавний Печатъ, да се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“ и да се тури въ дѣйствиe.

III. Исполнението на тоя указъ възлагаме на Нашия Министръ на Правосъдието.

Издаденъ въ Нашата Столица София на 29 януарий 1885 година.

На първообразното съ собственната рѣчка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписаль:

Министръ на Правосъдието В. Радославовъ.

На първообразното приложенъ Държавний Печатъ, регистрирано на 30 януарий 1885 година подъ № 49.

Подписаль: Министръ на Правосъдието и Пазителъ на Държавний Печатъ В. Радославовъ.

Докладъ до Негово Височество

№ 17.

Господарю!

На основание членъ 45 отъ Конституцията, имамъ честь най-покорно да моля Ваше Височество, да благоволите да утвърдите приетий отъ Народното Събрание въ засѣданието му отъ 26 януарий 1885 година „законъ за отмѣняването ст. ст. 1008, 1017 и 1018 отъ Врѣм. Сѣд. Правила“ и да подпишете приложенъ тукъ указъ.

Съмъ, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ служител и вѣренъ подданикъ.

София, 29 януарий 1885 г.

Министръ на Правосъдието: В. Радославовъ.

По Министерството на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Указъ

№ 24.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милость и народната воля

Князь на България

Прогласяваме:

I. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме и утвърждаваме слѣдующето

ПРЕДЛОЖЕНИЕ.

„Законъ за събранията, утвърденъ съ Нашътъ указъ № 213 отъ 14 мартъ 1882 г. напълно се отмѣнява“.

II. Заповѣдваме, щото това предложение да се облѣче съ Държавний Печатъ и да се обнародва въ „Държавенъ Вѣстникъ“.

III. Исполнението на настоящийтъ указъ се възлага на Нашия Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.

Издаденъ въ Нашия Дворецъ въ София на 27 януарий 1885 година.

На първообразното съ собственната рѣчка на НЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписаль:

Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла:

П. Р. Славейковъ.

На първообразното приложенъ Държавний Печатъ, регистрирано на 30 януарий 1885 година подъ № 50.

Подписаль: Пазителъ на Държавний Печатъ и Министръ на Правосъдието:

В. Радославовъ.

Докладъ до Негово Височество.

№ 614.

Господарю!

IV Обикновенно Народно Събрание въ засѣданието си отъ 22 януарий 1885 год. прие слѣдующето предложение:

„Законъ за събранията, утвърденъ съ височайшии указъ № 213 отъ 14 мартъ 1882 г. напълно се отмѣнява“.

Съгласно членъ 45 отъ Конституцията имамъ честь да моля Ваше Височество да благоволите да утвърдите това рѣшение на Народното Събрание чрезъ подписване приложенъ тукъ указъ.

Съмъ, Господарю, на Ваше Височество най-покоренъ служител и вѣренъ подданикъ.

София, 25 януарий 1885 г.

Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла:

П. Р. Славейковъ.

Указъ

№ 11.

НИЙ АЛЕКСАНДРЪ I.

Съ Божия милостъ и народната воля
Князь на България

Прогласяваме:

I. Народното Събрание прие, Ний утвърдихме
и утвърждаваме слѣдующий

ЗАКОНЪ

ЗА НЕЩАВЕНИТЪ КОЖИ.

Чл. 1. Продажбата по джугенитѣ нещавени кожи,
ототѣ които се правятъ царвули, е свободна. Суше-
нието и приготвянето на такива кожи се под-
чинява напълно на дѣйствующитѣ въ страната по-
лицийски и санитарни правила.

Чл. 2. Съ настоящий законъ се отмѣнява дѣй-
ствующий до сега законъ за нещавенитѣ кожи,
приетъ въ II-та сесия на III-то обикновено На-
родно Събрание и утвърденъ съ указъ отъ 19
декември 1883 год. подъ № 1130.

II. Исполнението на настоящий указъ се въз-
лага на Нашия Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла.
Издаденъ въ Нашата Столица София на 12
януарий 1885 год.

На първообразното съ собствената ръка на
ЕЕЕЕГОВО ВИСОЧЕСТВО написано:

Александръ.

Приподписалъ:

Министръ на Вжтрѣшнитѣ Дѣла:

П. Р. Славейковъ.

На първообразното приложение Държавний Пе-
чатъ, регистрирацъ на 22 януарий 1885 година
подъ № 37.

Подписалъ: Пазител на Държавний Печатъ,
Министръ на Правосъдието:

В. Радославовъ.

НЕОФИЦИАЛЕНЪ ДЪЛЪ.

Телеграфически депеши

на

„ДЪРЖАВЕНЪ ВЪСТНИКЪ“.

(Агенция Хавасъ).

23 януарий.

Каиро. Одно отдѣление английска войска излѣзла изъ
(Суакъмъ за да направи рекогносцировка, та срещнала
единъ корпусъ въстаници окопани въ Хандулъ. Въ

сбиванieto англичанитѣ сж загубили 16 человекъ и 19
коньe.

Пеца. Въ камарата на депутатитѣ, г. Орбанъ за-
пита министра на юстицията, върху языка, който дър-
жатъ повечето нѣмски и ромънски вѣстници въ Тран-
силвания, които възбуждатъ населението противъ всяка
идея на унгарска държава и които злословятъ унгарский
народъ. Орагорътъ настоява особено върху дѣлото на
в. „Tribuna“, който излязаше въ Херманштадъ и който
като бѣше обнародвалъ разни членове въ които пропо-
вѣдвалъ открито високо предателство, билъ оневиненъ
отъ журитѣ.

Г. Орбанъ пита министра, има ли той намѣрение да
унищожи въ Трансилвания учреждението на журитѣ по
престѣпления по печата, било чрезъ указъ, било чрезъ
законопроектъ, който да внесе въ камарата.

24 януарий.

Цариградъ. Портата въ циркулярната си нота до
силитѣ, относително дѣйствиата на Италия въ Червено
море, запазва всичкитѣ права на Портата.

Турскитѣ вѣстници обнародватъ едно официално съоб-
щение твърдѣ неблагоприятно за Барона Хириша; това
съобщение се дължи на инициативата на великия везиръ.

Тука вѣрватъ, че до въ четвъртъкъ ще се издаде
султанско праде съ което да се утвърдаватъ предложе-
нията на оттоманската банка.

Лондонъ. Въ една телеграмма отъ Суакъмъ до Stan-
dard се казва, че Османъ Дигма ималъ подъ своя ко-
манда 14,000 человекъ — партизани на Махдия.

Въ Суакъмъ преди малко сж пристигнали провизии за
5000 человекъ.

Каиро. Генералъ Волзелей телеграфира, че Махди е
превзелъ Хартумъ посредствомъ предателство и че гене-
ралъ Гордонъ наша, по всяка вѣроятностъ, е заробенъ.

Хартумъ трѣбва да е билъ превзетъ на 14/26 яну-
арий. Полковникъ Волзелей е пристигналъ подъ стѣнитѣ
на града на 17/29 януарий съ корабитѣ, които бѣхъ
испратени за да го пресрещатъ. Той се намѣрилъ предъ
въстаницитѣ, които открили срещъ корабитѣ единъ отъ
най-силнитѣ огньове, та се видѣлъ въ нужда да се
върне назадъ. Корабътъ на който се носилъ той на за-
връщание потъналъ. Но цѣлий екипажъ могли да се
избавятъ на единъ ближенъ островъ. Други единъ па-
раплувъ е тръгналъ изъ Метамехъ отивайки на помощъ
на потъналитѣ.

Лондонъ. Извѣстието за паданieto на Хартумъ про-
изведе голѣмо вълнение въ Англия.

Вѣна. Politische correspondenz се счита упълномощена
да обяви за лишенъ отъ всяко основание слухътъ за че
генералъ Катарджи щялъ да отиде въ Пегерсбургъ съ
особенна мисия отъ страна на кралъ Милана.

Генералъ Катарджи отива въ Романия по урежданieto
на свои частни работи.

25 януарий.

Лондонъ. Английското правителство е рѣшило да
предостави на генерала Велселея пълна свобода на дѣй-
ствие като му гарантира нужнитѣ средства за турание
въ дѣйствиe рѣшенията му.

Вѣна. Изъ Цариградъ извѣствяватъ на „политиче-
ската кореспонденция“ че Турский представителъ въ
Африканската конференция е получилъ наставление да

се присъедини на декларацията на комисията относително новитѣ присвоения на територии, но да си уздрави опредѣлени уговорки за отоманскитѣ владѣния по сѣвернитѣ и источни крайбрежия на Африка.

Каиро. Не възможно е да се узнае каква участь е постигнала Гордона.

Вратата на Хартумъ сж били предадени на неприятелитѣ отъ Фарасъ Паша комуто била повѣрена стражата. По цѣлий Египетъ, въ Александрия, въ Каиро, Суезъ и Порто-Саидъ владѣе голѣмо вълнение. Тука намиратъ за необходимо да се и проведатъ за подкрѣпления Английски войски.

Лондонъ. В. Daily News е получилъ извѣстия, въ които се казва, че въ Хартумъ сж били ислани 2000 человекъ.

Всички Английски вѣстници обявяватъ, че връщане назадъ е вече не възможно, и трѣбва или да се избави или пакъ да се отмъсти за Гордонъ Паша. Вѣстницитѣ искатъ да се проведатъ въ Суакъмъ войски отъ армията на Индитѣ за да отидатъ въ Берберъ.

Днесъ засѣдава министерскитѣ съвѣтъ.

Берлинъ. На 14/26 януарий г. Бисмаркъ е натоварилъ графа Мюнстера, Германскитѣ в Лондонъ посланикъ, да протестира противъ присъединяването отъ Англия една частъ отъ Нова Гвинея, като нѣщо противно на обѣщанията на Английското правителство.

27 януарий.

Лондонъ. В. „Observer“ казва, че генералъ Волзелей поискалъ отъ правителството да му опредѣли какво поведение да държи въ случай, че Гордонъ е умрѣлъ. Кабинетътъ му билъ отговорилъ, че генералътъ даже и въ такъвъ случай е длъженъ да продължава борбата до свършенното усмирение на възстанието.

Римъ. Г. Манчини въ отговоръ на запитването отъ г. Криспи, обявилъ, че той не е получилъ още официални увѣдомления изъ Суданъ и че относително ставащото съглашение между Италия и Англия той не би могълъ нищо повече да прибави на по-предшнитѣ изявления и че най-сетнѣ правителството не можало да приема запитвания върху поведението, което имало то намѣрене да слѣдва въ Африка. слѣдствие на туй изявление депутатитѣ, които бѣхъ направили запитвания, си ги оттеглиха.

Вѣсти. „Esercito“ казва, че експедиционний корпусъ, който Италия приготвя да испроводи въ Суданъ, ще се състои отъ 15,000 человекъ и ще трѣгне до 20 дни. Този корпусъ ще дѣйствува главно въ Массуахъ и Суакъмъ.

В. „Opinione“ казва, че Англия не била още поискала формално отъ Италия за да вземе участие въ военната експедиция у Египетъ и че съ размѣненитѣ по тоя въпросъ между г. Манчини и Сиръ Люмлей конвенция до сега не се е постигнала никакво окончателно съглашение.

28 януарий.

Лондонъ. Правителството е рѣшило да испрати 8000 человекъ за да отворятъ пътъ отъ Суакъмъ до Берберъ.

В. „Times“ обявява, че Англия не може да заварди престижа си предъ мюсюлманитѣ освѣтъ, ако дѣйствува сама въ Суданъ.

Каиро. Генералъ Волзелей е телеграфиралъ въ Лондонъ, че му сж необходими за въ бъдеще подкрѣпления за да може да искара на добръ край плана на войната, на който послѣднитѣ събития въ Суданъ сж измѣнили много диспозиции.

Отъ Гордона още нѣма никакви извѣстия.

Римъ. Вчера вечеръ имаше министерскитѣ съвѣтъ.

Агенцията „Stefani“ е получила отъ Суакъмъ двѣ телеграми. Въ едната се казва, че паролуветъ „Gottardo“ на завръщането си отъ Массуахъ донесълъ извѣстие, че контра-адмирала Каими е искаралъ на сушата една частъ отъ Италианскитѣ войски безъ да срещне противостояние, и че туземцитѣ имъ направили добър приемъ. Въ втората телеграма се казва, че града Массуахъ билъ занетъ отъ италианцитѣ на 24 януарий и че Египетскитѣ власти протестирали противъ това.

Зиберъ. Ромжнитѣ приготвяха за утрѣ банкетъ въ честь на редакторитѣ на в. „Tribuna“. Приготвяхахъ и факеллугъ. Но по распоредание отъ полицията взе се рѣшение този празникъ да не стане.

Парижъ. Една телеграма отъ генерала Бриера де Лислъ извѣстява, че въ врѣме на побѣдата въ Дангъ-Сонгъ френски войски сж превзели голѣмо количество плячки и военни припаси. Броя на убититѣ билъ 21 а на раненитѣ 162.

Римъ. Въ политическитѣ кръгове увѣряватъ, че английското правителство било поискало официално съдѣйствието на Италия въ Суданъ, и че г. Манчини не е още отговорилъ.

Вѣстницитѣ подканятъ правителството да се не двоуми повече да земе една частъ въ Египетъ, като се основаватъ върху това дѣто Италия имала голѣми интереси изложени въ този въпросъ.

Цариградъ. Италианскитѣ кабинетъ е далъ увѣрение на Портата, че Италия щяла да почита въ Массуахъ сувереннитѣ права на Султана.

29 януарий.

Римъ. Когато въ извѣстни политически кръгове увѣрдяватъ, че Англия била официално поканила Италия да вземе участие въ експедицията у Суданъ, въ други кръгове увѣряватъ, че никакво подобно поканване не било направено отъ Лондонскитѣ кабинетъ.

Отъ друга страна пакъ казватъ за вѣрно, че Италия била увѣдомила Англия, какво расположенията на италианското правителство та и общественоното миѣние били благоприятни. — А и знае се още че отъ сжботата насагъ между г. Манчини и Сиръ Люмлей никакво свиждание не е имало.

Цариградъ. Абдулъ Керямъ Паша, главно-командующий на Турскитѣ войски въ врѣме на Руссо-Турската война, е умрѣлъ въ Родосъ, гдѣто бѣше на загощение. Френскитѣ посланикъ е подалъ на Портата нота въ която показва процедурата, която ще се слѣдва въ Египетъ вълѣдствие на Англо-Френското съглашение.

Испратената до силитѣ циркуларна нота отъ Портата относително Италианскитѣ дѣйствия въ Червено море, иска оттегляването на Италианскитѣ войски.

Ва Арсенала ставатъ голѣми приготовления.

30 януарий.

Корти. Полковникъ Вилсонъ е билъ спасенъ отъ единъ паролувъ испратенъ отъ Губа. Той е дошълъ тука за да се срещне съ генерала Волселей.

Лондонъ. Командованieto на експедицията предназначена да дѣйства между Суакъмъ и Берберъ е повѣрено на генерала Нюди-гатъ.

Римъ. Агенцията Stefani е опълномощена да обяви че до днесъ Английското правителство не е поисквало отъ Италия да вземе прямо или косвено участие въ Судданската експедиция.

Вѣна. Правителството е внесло въ камарата законопроектъ за учредяване сигурни каси за работниците.

Каиро. Абисинскиятъ царъ е заповѣдалъ да се арестовава проводникътъ, издайничеството на когото е станало причина за изолването на изследователя Биянки и в неговата дружина. Царътъ е рѣшилъ щото затворенията да бѣде предаденъ на Италианцитѣ.

Вѣна телеграмма отъ Хартумъ донася извѣстието за смъртта на Гордона, който билъ закланъ на 21 януарий въ минутата когато излазалъ изъ правителствения палататъ та отивалъ да се срещне съ войскитѣ, които му билили останали до тогава вѣрни. Преземанieto на Хартумътъ е било отблъснато отистина съ ужасни клания.

Лондонъ. Английскитѣ вѣстници като коментиратъ смъртта на Гордона, изказватъ надѣжда че ще излѣзе на лъжжика. Между военнитѣ кръгове се говори, че командованieto на експедицията, която ще тръгне за Суакъмъ, щеде се повѣри на генерална Грахама.

Правителството не е получило потвърждение за смъртта на генерала Гордона.

31 януарий.

Шангай. Една частъ отъ флотата на адмирала Курбе заманила днесъ предъ Шангай. Видеше се като да преслѣдва Китайски кораби къмъ Шейпоо.

Берлинъ. Съюзний свѣтъ е рѣшилъ да склони да се заключи тактатъ за екстрадиция (за предаване престѣпниците) между Германия и Русия възъ сжитѣ осънования върху които е станала на послѣдне подписаната между Русия и Пруссия конвенция.

Бюджетарната коммисия е представила въ Райхстага предложение съ което се искало да се присматъ исцѣло исканитѣ сумми за настаняванieto нови поселения по Африканскитѣ крайбрѣжия, та да се не пречи на усилятата на правителството въ направлението на колониялната му политика.

Римъ. Войскитѣ отъ вторий експедиционенъ корпусъ сесе качиха на паролувитѣ Amedeo, който е отплувалъ ототтзаранъ, и на Vincencio Florino, който тръгва довечера.

Лондонъ. Изъ Каиро телеграфиратъ до в. Standard чечее въ вторникъ е имало кърваво сражение въ Кербиянъ мемежду Корти и Абу-Хаметъ, най сетнѣ Англичанитѣ неспособѣли но въ сражението билъ убитъ генералъ Батле.

Неаполъ. Войскитѣ, които сж предназначени да обобразуватъ вторий експедиционенъ корпусъ ще тръгнатъ уутрѣ, тѣ сж 10,000 человекъ.

1 февруарий.

Каиро. Въ една телеграмма отъ генерала Волселея сесе казва, че едно писмо на управителя на Берберия попаднало въ рѣцѣтъ на Англичанитѣ вслѣдствие побѣдата имъ въ Кербиянъ, потвърдява паданieto на Хартумъ и смъртта на Гордона.

Цариградъ. Турскитѣ вѣстници, като коментиратъ паданieto на Хартумъ, намиратъ, че за напредъ Англия и не може да има за истински съюзникъ друго освѣнъ

Турция. Тѣ като само престижътъ на Халифа е единствено способенъ да въдвори усмирението на Суданъ.

Възъ основание на туй тѣхно мнѣние вѣстникитѣ припомняватъ онова що бѣше се случило въ врѣме на сбиванieto въ Тель-ель-Кебиръ.

Въ арсенала се работи съ голѣма пьрговина. Шестъ коверти и четири броненосци ще бадѣтъ готови до единъ мѣсець да слѣзатъ въ морето. Вѣрва се че Турската флота ще крейсира въ Червено море и по крайбрѣжията на Триполитания.

Турскитѣ вѣстници настояватъ много върху туй, и обръщатъ вниманието на правителството върху Италианската пропаганда въ Триполитания.

Отъ друга страна пакъ считатъ за вѣроятнo, че Портата ще даде още по-остръ характеръ на напослѣдне испратения отъ нея протестъ до силатѣ за дѣто Италианцитѣ сж окупирали Массуахъ.

Френский посланникъ е предалъ на Портата официалний текстъ на нотата относително процедурата, която ще се слѣдва отсега въ Египетъ вслѣдствие станалото съглашение между Англия и Франция.

Парижъ. Говори се че Франция щяла да окупира пристанището Адалиръ и острова Десе, които се намиратъ на югъ отъ Массуахъ, споредъ както било изрично казано въ договора, съ който тѣзи мѣста сж отстъпени на Франция.

Пеща. Единъ приказъ отъ общий министръ отваря границата за вкарване кози и овци отъ Ромъния, тѣ като болестъта която върлуваше по тѣхъ е вече престанала.

Парижъ. Въ една телеграмма отъ генералъ Бриеръ де Лислъ се казва, че експедиционний корпусъ билъ пристигналъ на 16 километра до Лангсонъ, гдѣто генералътъ се надѣва, ще влезе утрѣ.

Падуа. Снощи единъ войникъ сицилиецъ, въ разгнѣванieto си противъ началникитѣ си — гръмналъ петъ пѣти съ пушка противъ тѣзи, които го обкружавали. Той убилъ двама капрала и единъ саперникъ и наранилъ единъ простъ войникъ, и взелъ да пълни отново орѣжнето си, когато сварили да го уловятъ.

Вѣна. Депутатската камара е разисквала представения отъ правителството законопроектъ за увеличаванieto Налозитѣ върху нѣкои недвижимитѣ имоти, а също и облаганieto съ нови налози операциятѣ на борсата.

Слѣдъ дълготрайно разискване проекта билъ препратенъ въ коммисия, която ще исхвърли твърдѣ тежитѣ налози върху притежателитѣ на недвижимитѣ имоти, и ще изработи новъ проектъ въ който да се предвиждатъ сиециално даждията, съ които да се обложатъ операциятѣ на борсата.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

№ 15.

Върховний Кассационенъ Сѣдъ обявява за знание на интересующитѣ се страни и лица, че на 9 февруарий т. год. ще се разглежда въ общо събрание на сѣдътъ дисциплинарното дѣло № 1 по описѣтъ, на бивший Ломский мировий сѣдия Младенъ Павловъ, обвиняемъ въ превишеване властѣта си чрезъ арестуване на 24 часа Т. Панова изъ градъ Ломъ.

София, 19 февруарий 1884 година.

Секретаръ: П. Н. Крайовски.

ТАБЛИЦА

за тръгванието и пристигването на пощитѣ въ Соф. телеграфо-пощенска станция.

(Влиза въ дѣйствиe отъ 8-ий февруарий 188 година).

Т р ъ г в а	Д н и	Врѣме на тръгванието			П р и с т и г в а	Д н и	Врѣме на пристигването				
		ч.	м.	врѣме			ч.	м.	врѣме		
З А					О Т Ъ						
Вжтрѣшността на Княжеството презъ Плъвенъ	} Понедеѣльникъ } Срѣда } Петъкъ	12	—	пладнѣ	Вжтрѣшността на Княжеството презъ Плъвенъ	} Недѣля } Вторникъ } Петъкъ	11	40	рано		
Западна Европа и Западната частъ на Княжеството презъ Ломъ		} Недѣля } Вторникъ } Срѣда } Петъкъ	10	—	рано		Западна Европа и Западната частъ на Княжеството презъ Ломъ	} Понедеѣльникъ } Срѣда } Сѣбота	9	10	рано
Источна Европа и Источната частъ на Княжеството презъ Ломъ			} Понедеѣльникъ	4	—		вечеръ		Источна Европа и Источната частъ на Княжеството презъ Ломъ	} Петъкъ	4
Цариградъ презъ Варна	} Понедеѣльникъ } Петъкъ			12	—	пладнѣ	Цариградъ презъ Варна		} Вторникъ } Петъкъ		11
Турция и Румелия презъ Ихтиманъ		} Понедеѣльникъ } Срѣда } Петъкъ } Сѣбота		1	—	вечеръ	Турция и Румелия презъ Ихтиманъ	} Вторникъ } Четвъртъкъ } Сѣбота } Недѣля			12
Трънъ, Бръздникъ, Радомиръ, Самоковъ, Кюстендилъ, Дубница и за Турция презъ Кюстендилъ и Дубница			} Понедеѣльникъ } Петъкъ	8	—	вечеръ	Трънъ, Бръздникъ, Радомиръ, Самоковъ, Кюстендилъ, Дубница и отъ Турция презъ Кюстендилъ и Дубница			} Понедеѣльникъ } Четвъртъкъ	4
Сърбия презъ Царибродъ	} Недѣля } Вторникъ } Срѣда } Петъкъ			6	—	рано	Сърбия презъ Царибродъ		} Понедеѣльникъ } Срѣда } Четвъртъкъ } Сѣбота		1
Самоковъ направо		} Срѣда } Недѣля		8	—	рано	Самоковъ направо	} Вторникъ } Петъкъ			5

Забѣлъжка. а) събирането на писмата отъ пощенскитѣ ковчези става ежедневно въ 9 и 11 часа рано и въ 3, 6 и 9 часа вечеръ.

Забѣлъжка. б) раздаването на пристигналата по пощата корреспонденция, както и оная, която се изважда отъ пощенскитѣ ковчези става единъ часъ слѣдъ пристигването на пощитѣ или изваждането ѝ отъ ковчезитѣ, оная корреспонденция, която пристигва по пощата нощемъ и която се изважда отъ ковчезитѣ въ 9 часа вечеръ се раздава въ 8 часа рано на слѣдующий день.

Забѣлъжка. в) пощенската станция е отворена за публиката ежедневно:

- 1) за проста, преворжчена и правителствена писмовна корреспонденция отъ 8 часа рано до 6 часа вечеръ;
- 2) за парична посилочна корреспонденция, вложелия срещу пощенски записи, както и завѣрвания на послѣднитѣ и абицирания на вѣстници отъ 8 часа рано до 12 часа пладнѣ и отъ 2 до 6 часа вечеръ.

Забѣлъжка. г) за всѣко закѣсяване на пощитѣ, публиката се извѣстява чрезъ обявление окачено предъ станцията и предъ всѣка пощенска кутия.

Движения на параходитѣ въ Ломъ.

Параходи за нагорѣ:

Понедеѣльникъ }
Четвъртъкъ } 6 часа сутре.
Сѣбота }

Параходи за надолѣ:

Вторникъ }
Петъкъ } 12 ч. 40 м. пладне.
Недѣля. }

Отъ главното Т.-Пощенско Управление.

Държавна Печатница въ София.